

Sygn. akt II KK 84/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **T. D.** skazanego za czyn z art. 216 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 lipca 2020 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze wymierzonej za czyn z art. 216 § 1 k.k. przypisany
skazanemu w punkcie 1c i w tym zakresie przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w
W.:

1. w ramach czynu opisanego w punkcie I. części wstępnej wyroku,
oskarżonego T. D. uznał za winnego tego, że:

1. w dniu 01.09.2015 r. w miejscu jak w zarzucie ubliżał S. D. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, czym wyczerpał dyspozycję art. 216 § 1 k.k.;
2. w dniu 01.09.2015 r. w miejscu jak w zarzucie naruszył nietykalność S. D. poprzez szarpanie jej, czym wyczerpał dyspozycję art. 217 § 1 k.k.;
3. w dniu 30.06.2016 r. w miejscu jak w zarzucie ubliżał S. D. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, czym wyczerpał dyspozycję art. 216 § 1 k.k.;
4. w dniu 30.06.2016 r. w miejscu jak w zarzucie naruszył nietykalność S. D. poprzez pociągnięcie za włosy i popchnięcie, czym wyczerpał dyspozycję art. 217 § 1 k.k.;
5. w okresie od końca sierpnia 2016 r. do 18.10.2016 r. znęcał się psychicznie i fizycznie nad osobą najbliższą tj. konkubiną S. D. w ten sposób, że wszczynał awantury, podczas których groził jej pozbawieniem życia, zastraszał, ubliżał jej słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obraźliwe, szarpał, czym wyczerpał dyspozycję art. 207 § 1 k.k.

i za to za czyn pisany w pkt. a) i c) na mocy art. 216 § 1 k.k. skazał go na kary po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności, za czyny opisane w pkt. b) i d) na mocy art. 217 § 1 k.k. skazał go na kary po 4 (cztery) miesiące pozbawienia wolności, a za czyn z art. 207 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
6. oskarżonego T. D. uznał również za winnego popełnienia zarzuconych mu w punktach II i III aktu oskarżenia czynów i za czyn opisany w pkt. II, na mocy art. 190 § 1 k.k., skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
7. za czyn opisany w pkt. III, na mocy art. 193 k.k., skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

8. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art.85 a k.k. i art.86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu jedną łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
9. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych z tytułu opłaty sądowej i obciążył go kosztami postępowania w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron.

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2019 r., sygn. akt VI Ko (...), Sąd Okręgowy w W. wznowił z urzędu postępowanie zakończone opisanym wyżej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W., w zakresie dotyczącym czynów z dnia 1 września 2015 r., opisanych w punktach 1a i 1b z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. i w tym zakresie wyrok ten uchylił, a postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. umorzył. Ponadto Sąd Okręgowy uchylił punkt 4 ww. orzeczenia, w zakresie połączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności i sprawę w tej części przekazał Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu Rejonowego w W. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze wymierzonej za czyn przypisany w punkcie 1c tego orzeczenia, kasacją wywiedzioną na korzyść skazanego, zaskarżył Rzecznik Praw Obywatelskich, który podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na jego treść naruszenia prawa materialnego, tj. art. 216 § 1 k.k. polegającego na orzeczeniu przez sąd kary rodzajowo nieprzewidzianej w tym przepisie, to jest kary pozbawienia wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w W. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Należy przyznać rację skarżącemu, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1c zaskarżonego orzeczenia dotknięte jest rażąco obrazą art. 216 § 1 k.k., która miała istotny wpływ na jego treść.

Występek z art. 216 § 1 k.k. jest bowiem zagrożony wyłącznie karą grzywny i karą ograniczenia wolności. Za całkowicie bezpodstawne i dokonane z rażąco obrazą tej regulacji należy zatem uznać wymierzenie za ten czyn kary pozbawienia wolności. A tak właśnie postąpił Sąd Rejonowy, który za przestępstwo z art. 216 § 1 k.k., przypisane T. D. w punkcie 1c części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia, orzekł karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nie mogło być zatem jakichkolwiek wątpliwości, że w powyższej części wyrok Sądu Rejonowego w W. dotknięty jest uchybieniem, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy w pełni uzasadnione było zarówno rozpoznanie kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich na posiedzeniu przeprowadzonym w trybie art. 535 § 5 k.p.k., jak i uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej za czyn z art. 216 § 1 k.k. przypisany w punkcie 1c i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

W postępowaniu ponownym, Sąd Rejonowy, respektując reguły wynikające z treści przepisów art. 442 k.p.k. oraz art. 443 k.p.k., rozważy kwestię właściwego wymiaru kary za czyn przypisany skazanemu w punkcie 1c zaskarżonego wyroku, a następnie wyda orzeczenie, które będzie urzeczywistniało standard sprawiedliwości materialnej i proceduralnej.

Kierując się powyższą argumentacją, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.